

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 augusztus Vers

Tokos Bianka: Hetvenhat; Az a fiú

Hetvenhat

„...a verset, ami arról

*a tulajdonképpen közhelyes érzésről szól, hogy rossz nélküled, vagy más
megfogalmazásban, csak veled jó”*

(Háy János: Egy szerelmes vers története)

Bárcsak elmondtad volna,
hogy miért vetettél véget
a kapcsolatunknak azon
a forró júliusi napon,
amikor a rádiókban is
bemondták a plusz
harminchetet, meg hogy
mindenki igyon sok
folyadékot, mert ilyenkor
könnyebben kiszárad a test,
és főleg az időseket viseli
meg a hőség, ezért figyeljünk
rájuk fokozottan, és nyissunk
ablakokat, hogy legalább a
levegőáramlást biztosítsuk,
és ne menjünk a napra

délután négyig, de azután is
csak bekrémezett testtel,
szóval csupa olyan dolgot,
amit amúgy is tud az ember,
csak, hogy úgy látsszon, hogy
a híradóból is jön valami hasznos,
azon a napon, amikor éppen
huszonhét évvel ezelőtt születtem
(a nyakam köré tekeredett
a köldökzsínór, majdnem megfulladtam),
vagy pont nem haltam meg,
mindegy, hogy nézzük,
anyám is végigszenvedte az egészet,
szegény, nem szeret róla beszélni,
megértem, nem lehetett könnyű
neki sem, nekem sem, bár
hálísten, nem emlékszem,
azon a napon, amikor annyira
folyik a víz a nyakról, hogy
senkinek nincs kedve semmilyen
fontos dolgot csinálni, csak bámulni
az időjárás-jelentést, hogy mikor
lesz már enyhülés, vagy mikor jön
hidegfront, ami véget vet
ennek a katasztrófának,
azon a napon, amikor semmi más
nem akadt a kezembe, csak
az a régi Kosztolányi-összes,

amit sikerült úgy hozzávágnom
az asztalhoz, hogy elvágta a
papír a kisujjam, és hosszú
csíkban kezdett el folyni a vér
az alkaromon, és pontosan
a Száz sor a testi szenvedésről
című versnél nyílt ki, a
nyolcvanharmadik oldalon,
csak úgy, egészen véletlenül,
azon a napon, amikor az ember
egy órával később kelt fel, csak
hogy legyen egy nap az évben,
amikor nem karikás a szeme,
és időt adjon a lényeknek, akik
fontosak neki, és akiknek ő fontos,
hogy öntudatra ébredjenek
ebben a kánikulában,
és eszükbe jusson, hogy éppen
ma van a születésnapom,
azon a napon, amikor
megnyitod a levelesládád,
és kiesik belőle huszonhárom
levél, és a telefon is tizenhat
sms-t jelez, azon a napon,
amikor egyik üzenet sem
annyira fontos és érdekes,
csak az az egy, amire nem
számítasz, de mégis ott ül

ártatlanul a fehér asztalon,
négyzetrácsos lapon és tiszta
fekete betűkkel olvashatod: vége.
Bárcsak elmondtad volna.

Az a fiú

Sanyiról azért írok verset,
mert Sanyiról senki nem ír verset.

Mert Sanyi az a fiú.

Mert Sanyi az a fiú,

aki mindig előre engedi
az idős néniket a boltban,
mert tudja, hogy nem kell
sietni sehova sem.

Mert Sanyi az a fiú,

aki mindig várja a
nyarat, de a telet is
ugyanúgy élvezi,

mert Sanyi szereti

az olyan közhelyeket,

hogy *nem a megérkezés*
a lényeg, hanem az út.

Mert Sanyi az a fiú,

aki kint hagyja a csizmáját
december ötödikén az
ablakban, mert hisz a

piros ruhásban.

Mert Sanyi az a fiú,
aki huszonhat éves, és
szeretne már egy cserepes
virágot abba a kis lakásába,
aminek a lakbérét alig tudja
fizetni már hat éve.

Mert Sanyi az a fiú,
aki a *család* szót eddig
csak a buszon hallotta, és
még sohasem volt alkalma
használni.

Mert Sanyi az a fiú,
aki utálja a *szemét* és
a *kukásautó* szavakat.

Mert Sanyi az a fiú,
aki összeszedi utánad
az előbbit, és felrakja
az utóbbira.

Mert Sanyi az a fiú,
aki elkezdte az esti iskolát,
csak hogy letegye az érettségit.

Mert Sanyi az a fiú, aki
talált egy másik állást,
és most éppen váltani készül.

Mert Sanyi az a fiú, aki
szeretné elfelejteni a múltat.

Mert Sanyi az a fiú, aki

életében egyszer randizott,
de abból nem sült ki semmi.
Mert Sanyi az a fiú, aki
nem járt még valójában senkivel
(talán az intézetben
egy szőkésbarna hajú lánnyal,
de hamar elmúltak az érzelmek)
Mert Sanyi az a fiú, aki
a múltkor a lépcsőházban találkozott
azzal a szép lánnyal, akit mindenki
csak dicsér, hogy milyen jól főz.
Mert Sanyi az a fiú, aki fél, hogy nem
elég jó a lányhoz. Vagy bárkihez.
Mert Sanyi az a fiú,
akit megint elhagyhatnak,
mint huszonhat évvel ezelőtt
(két hónap múlva huszonhét)
mínusz kilenc fokban.
Mert Sanyi az a fiú,
aki mégis elhívja azt a lányt.
Mert Sanyi az a fiú, aki megtalálta az
utcán heverve Schopenhauer
A szerelem metafizikája című írását
(egy huszonhárom éves egyetemista lány
hagyta el, a könyvtárban
majd fizetnie kell érte)
Mert Sanyi az a fiú, aki hazavitte a könyvet,

és belenézett, hogy megtudja, mi a *szerelem*,

csak hogy ne érje meglepetés.

Mert Sanyi az a fiú,

aki túl bonyolultakat olvasott,

és gondolta, inkább

megkérdezi majd a lányt.

Mert Sanyi az a fiú, aki hiába várta.

Mert Sanyi az a fiú, aki újra kezdi. Úgyis.

Mert Sanyi az fiú, aki Sanyik és fiúk.

Sokan.

Tetszik

10 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Nincsenek.

Cimkék: **Tokos Bianka**

Cimkék: **Tokos Bianka**